

puntkomma
woensdag

What's happening?

108

hippe hype: twitterende politici

update

pagina 2

4 Nieuwe radar kijkt dwars door de regenwolk heen.

8 Er zijn te weinig avontuurlijke en spannende prentenboeken.

Hip onder politici: tw

tekst Pieter Jan Dijkman
beeld André Dorst

Steeds meer politici maken gebruik van Twitter, een digitaal netwerk. Maar er zijn er ook die kritisch zijn. „Het digitale gekwetter bevordert de hyperigheid.”

Als toetje neemt Verdonk van Trots op Nederland een „warme appelbol met koffie en een likeurtje.” PvdA-Kamerlid Vos maakt graag haar nagels blauw. VVD'er De Krom, die een Kia rijdt, gleed uit op de stoep. Enkel gebroken. En o ja, zijn zoons tennissen.

Het lijkt hip onder politici: twitteren, het versturen van korte berichtjes naar een digitaal netwerk. Inmiddels hebben al zo'n dertig Tweede Kamerleden en bewindspersonen zich eraan overgegeven. Natuurlijk werken politici hard,

natuurlijk zetten ze zich in voor het landsbelang. Maar tussen de vergaderingen, debatten en interviews door vinden ze vaak nog wel even tijd om de wereld te laten weten waar ze mee bezig zijn, wat ze hebben gegeten of hoe ze zich voelen.

Het idee erachter: de interesse in politici onder burgers vergroten, de kloof tussen burgers en politiek verkleinen.

Twitteren betekent letterlijk kwetteren. Het logo van Twitter is een klein vogeltje. De gebruikers kunnen hun boodschap in berichtjes van maximaal 140 tekens kwijt. Al hun volgers –de leden van het digitale netwerk– ontvangen de berichtjes via hun mobiele telefoon of computer. De meeste politici hebben duizenden lezers, iemand als minister Verhagen zelfs al zo'n 27.000.

Hoe invloedrijk is Twitter? Is het een nieuwe machtsfactor in de politiek? Of is het niet meer dan een handig communicatiemiddel?

„Waarom ik twitter?” PvdA-Kamerlid Samsom hoeft niet lang

na te denken. „Het is een nieuwe, interessante methode om een heleboel mensen tegelijk te bereiken. Daarnaast is het een mooi middel om met burgers in gesprek te raken over politieke onderwerpen.”

Hij wil het „niet groter maken dan het is.” „Natuurlijk kun je de interesse wekken van mensen.

Ontstaansgeschiedenis

Twitter werd ruim drie jaar geleden, in oktober 2006, opgericht door Obvious Corp, een jong bedrijf uit het Amerikaanse San Francisco. Het was begonnen met een project van een groep jonge techneuten. Ze werkten verspreid in de VS en wilden elkaar op de hoogte houden van hun werkzaamheden.

Al snel maakte Twitter een enorme groei door. Obama maakte er tijdens zijn verkiezingscampagne in 2008 gebruik van. Via de site werd binnen een paar minuten verslag gedaan van de noodlanding van het passa-

Maar voor mij is het niet meer dan een handige methode om in gesprek te raken over politiek, het is een welkome aanvulling op andere vormen van communicatie.”

Samsom zelf raakte „vrij toevallig” aan het twitteren. Hij had voor een campagneactiviteit van zijn partij in Delft een

twitteraccount nodig. Het is hem meegevallen wat je in 140 tekens kwijt kunt. „Daar wordt smalend over gedaan. Maar na zo'n korte boodschap raak je wel in gesprek, en kun je vervolgens doorverwijzen naar informatie op websites of partijprogramma's.”

Twitter heeft veel voordelen, zegt internetspecialist Mieke van Heesewijk. „Het contact is persoonlijk, het is live, direct, snel en het is tegelijk een sociale activiteit.” Een jaar geleden bedacht Van Heesewijk Kamertweets.nl. Alle twitterberichten van Kamerleden en bewindslieden komen op die site terecht.

„Je voelt je speciaal, dat is misschien wel de kracht van Twitter”, aldus Van Heesewijk. „Minister Verhagen twitterde eens een foto van de Trêveszaal, de vergaderzaal van de ministerraad. Dan denk je: Wat leuk dat ik een kijkje achter de schermen kan nemen. Het geeft je als burger een gevoel van verbondenheid met de politiek.”

Politici als Verhagen (CDA), Kamerlid Van der Ham (D66) en

column

Aardbeving onder jongeren

tekst Laurens Kroon

De actie van de publieke en de commerciële omroepen voor Haïti heeft vorige week donderdag 83.448.252 euro opgebracht. Een gigantisch bedrag voor één dag. Nederland is diep gezonken, maar dit doen we toch maar met elkaar. We hadden er ook mobieltjes, kleding, auto's of bank-

stellen van kunnen kopen. Maar nee, nu eerst Haïti. Dat mobieltje komt een volgende maand wel weer.

Een aardbeving is ook een afschuwelijk iets. En dan de gedachte aan al die doden, nabestaanden, gewonden, ontheemden. Ik krijg daar met mijn gevoel en gedachten eigenlijk geen vat op. Ik hoorde iemand zeggen: „Om zoiets groots dichterbij te laten komen, moet ik het klein maken.”

Een vrouw bijvoorbeeld die levend onder het puin vandaan wordt gehaald en voor het oog van camera's en reddingswerkers God dankt voor haar redding. Dat komt binnen.

Of die zin op de weblog van Leen Stok van Woord en Daad over de controller van hun Haïtiaanse partnerorganisatie die zelf een zoontje van zes jaar verloren had. Dat de Heere in Zijn geven en nemen geloofd mag worden. Daarin probeer je je te verplaatsen.

De laatste tijd spreek ik nogal eens mensen op verantwoordelijke posities in onze kring die veel met jongeren optrekken. Wat mij opvalt zijn de zorgelijke toon én het machteloze gevoel. De zorgen –over mediagebruik, seksualiteit, gezag, innerlijke weerbaarheid– zijn zo groot en de ontwikkelingen zo autonoom, dat we met onze handen in het haar zitten. Wat dóe je eraan?

Ik leer van de aardbeving in Haïti dat, als de nood echt gezien wordt, er heus geld en betrokkenheid is. Zelfs in het hedonistische Nederland. Dan toch zeker in reformatorisch Nederland.

Dat, als je verlamd wordt door de omvang van de ramp, je het klein moet maken. Het persoonlijke verhaal van een moeder die met zo veel pijn in haar hart haar zoon ziet afdwalen.

Een verenigingsavond waar jongeren op een schokkende manier hun mediagebruik onthullen. Maar ook een gesprek met een jongere die na een zondige zoektocht in de wereld tot inkeer komt en de Heere hartelijk is gaan liefhebben.

Voorwaarde is wel dat we inzien dat er onder onze jongeren iets aan de hand is dat geestelijk gezien lijkt op de aardbeving in Haïti. En dat we bereid zijn die ontzaglijke ontwikkelingen in het klein te ontdekken en te erkennen.

Bij mijzelf, mijn kind, mijn gemeente. Ik geloof dat aan die voorwaarden in onze gezindte nog niet voldaan wordt. Wat moet er nog ondersteboven wil dat wel gebeuren?

Opvallende tweets

Twitter speelde een opvallende rol tijdens het debat, twee weken geleden, over het rapport-Davids over de inval in Irak in 2003. De persconferentie van premier Balkenende was nog maar net afgelopen toen via Twitter duidelijk werd dat de PvdA Balkenendes lezing niet zou accepteren. PvdA-Kamerlid Van Dam twitterde: „Zeer teleurstellende reactie Balkenende. Er moet met spoed een kabinetsreactie komen die wel recht doet aan rapport.” En Samsom schreef: „Bereid nu de Kamerdebatten voor alsof de dag morgen normaal gaat verlopen. Iets zegt me dat dat wel eens anders zou kunnen uitpakken...” Met die berichten werd de toon gezet voor een knallende ruzie tussen CDA en PvdA.

Eind november 2009 ontstond er commotie over een motie van SGP-Kamerlid Van der Staaij om „wijze terughoudendheid” te betrachten bij de bouw van grote moskeeën en minaretten. VVD'er De Krom had al snel zijn mening klaar en twitterde die de wereld in: „Motie Van der Staaij inzake bouw moskeeën/minaretten is prima: houd rekening met gevoelens, wees terughoudend, gebruik gezond verstand.” Oeps, iets te snel getwitterd. VVD-leider Rutte floot hem terug. De fractie stemde na een fel intern debat tegen de motie.

Voormalig VVD-Kamerlid Boekestijn veroorzaakte in maart 2009 opschudding door een onwelvoeglijke tweet over Chinezen. Hij maakte in een iets te joviale discussie over dictators de opmerking dat hij wel eens „een spleetog” over het hoofd zag. Aanleiding was de vraag wie erger was: Hitler, Stalin of Mao. Boekestijn hield het aantal doden onder Mao's bewind op 40 miljoen. Een collega-twitteraar meldde dat het aantal Chinese slachtoffers ongeveer 73 miljoen bedroeg. Boekestijn: „Ja ik zie wel eens een spleetog over het hoofd, het zijn er zo veel!”

VVD-Europarlementariër Hennis-Plasschaert werd geflitst omdat ze 13 kilometer te hard reed. „Op die weg was werkelijk niemand te bekennen”, verklaarde ze in februari 2009. Alleen een agent achter een boom. „Zo'n vent die uit de bosjes opduikt werkt per definitie op mijn zenuwen”, aldus Hennis-Plasschaert. „Dat heeft toch niets met verkeersveiligheid te maken?” reageerde een meelevende ict'er uit Breda. „Correct”, twitterde Hennis-Plasschaert beslist. „Dat heeft helemaal niets met verkeersveiligheid te maken. Tenenkrommend dus.”

ittereren

Samsom zijn succesvol. Ze trekken dagelijks duizenden lezers. Wat opvalt aan deze twitteraars: ze beperken zich voornamelijk tot politieke zaken, ze reageren vaak en snel op vragen van volgers, en ze bieden interessante doorkijkjes in de politiek.

„CDA oogt meer gespannen dan PvdA-Kamerleden”, twitterde Van der Ham een dag na de presentatie van het rapport van de commissie-Davids over de inval in Irak. En: „Martijn van Dam (PvdA) overlegt nu met Voordewind (Christen-Unie) over hun reactie.” Minister Verhagen voerde op dat moment intensief overleg met de top van het kabinet. „Hard verder werken in het torentje, gelukkig is er rijst met saté”, twitterde de bewindsman.

Zo werkt dat dus, een kabinetscrisis oplossen: praten, praten, praten, met rijst en saté.

Maar niet alle twitterende politici zijn zo succesvol. SP-Kamerlid Lempens heeft sinds oktober al zo'n vijftig twitterberichten de wereld ingestuurd. Zijn berich-

ten beperken zich voornamelijk tot mededelingen over politieke bijeenkomsten. Vooralsnog heeft hij nul volgers.

Van Heesewijk: „Een goede twitteraar geeft iets weg aan z'n volgers. Leuke feitjes of weetjes, iets wat niet in de kranten staat.”

Niet iedereen is enthousiast over Twitter. „Een buitengewoon kwalijke ontwikkeling”, zo noemt CDA-Kamerlid Bilder het twitteren. „Twitter bevordert alleen maar de hyperigheid.”

Hij wijst op het Kamerdebat over Irak, twee weken geleden. „Op een gegeven moment werd de PvdA-fractievoorzitter bevraagd op twitterberichten van haar fractiegenoten. Het wordt zo plat allemaal. Niet alles moet meteen wereldkundig worden gemaakt. Er zijn gewoonweg zaken die veel meer te maken hebben met het werk in de keuken.”

Nog even en Twitter krijgt daadwerkelijk invloed op het politieke proces, zo vreest Bilder. „Je zult het zien: straks leidt dat ene twitterberichtje, dat natuurlijk ta-

melijk ondoordacht is geschreven, tot Kamervragen.” Nee, niets voor Bilder. „Het land is gebaat met een stabiel bestuur en bezonnenheid, niet met snelle en hyperige twitterberichtjes.”

Van Heesewijk is het maar deels met Bilder eens. „Een hype wordt sneller een hype door Twitter. Het versnelt het een en ander doordat informatie zo snel openbaar wordt”, erkent de internetspecialist. „Maar daar staat tegenover dat politici bepaalde hypes met hun twitterberichten juist ook kunnen indammen.”

Samsom wuift de bezwaren van Bilder weg. „Twitter is geen bedreiging voor het politieke proces. Toen het tijdens het Kamerdebat over Irak echt spannend werd, zag je van mij geen twitterberichten meer. Politici zoeken al honderd jaar naar nieuwe en snelle vormen van communicatie. Twitter is een nieuwe methode, het gaat razendsnel en het is licht van toon. Maar in essentie is het hetzelfde als een persbericht of een weblog.”

